

Asutuksen keskittäminen ongelmallista

SUUNNITTELU ja keskittäminen herättävät tunteita eikä sen pitäisi olla yllätys. Tunteita on nostanut kirjoitus, jossa osa kuntapäättäjäistä julkaisi omat perustelunsa Kaakkois-Pirkkalaan suunnitellun jättikaavan vastustamiselle. Jo hankitun alueen hallittu rakentaminen ei siis ole ongelma enkä näe kaavan lähettämistä uudelleenvalmisteluun tarpeellisena.

Oma kritiikkini jättikaavan suhteen kohdistuu lähinnä keskittämisen seurauksiin.

Kylien autioituminen hyväksytään ”normaalina” ilmiönä ja sitä vauhditetaan jättimäisellä, liian tiiviillä rakentamisella. Teemmekö peruuttamattomia päätöksiä tulevien sukupolvien puolesta?

Keskittäminen johtaa maa-

seudulla olevan infran tuhlaukseen, sillä keskittämällä asutusta, palveluja, koulutusta ja työpaikkoja pakotetaan väki muuttamaan perässä. Syrjäkylien asuntojen hinnat romahtavat eikä työn perässä keskuksiin muuttavilla ole varaa hankkia asuntoa.

Samalla kun maaseudun jo rakennettu infra jää hyödyntämättä, joudutaan keskuksiin rakentamaan se uudelleen.

Onko keskittämisen kaikkia kustannuksia tutkittu riittävästi? Rakentaminen kuluttaa noin puolet luonnonvaroista ja tuottaa noin 40 % jätteistä. Valtaosa näistä luonnonvaroista on uusiutumattomia. Kaupungistumisen seurauksena luonnonvarojen määrä käy rajalliseksi.

Luonnonvarojemme hyödyntäminen kärsii, sillä maa- ja metsätalouden sekä kaivos- teollisuuden hyödyntäminen edellyttävät lähelleen työtekijöitä ja palveluja. Mikäli annamme maaseudun elinvoiman näivettyä, vaarantaa se myös kaupunkien elinvoimaa.

Suomen vienti tarvitsee kipeästi jalostusarvon nostamista, maa- ja metsätaloudessa on valtavat potentiaalit eikä ole järkevää taantua bulkkituotajaksi viemällä lankkua ja sel-lua muiden jalostettavaksi. Jalostusasteen nostamisella olisi myös työllistävä vaikutus.

Yksi huolenaiheista pitäisi olla huoltovarmuutemme säilyttäminen, jolla on myös turvallisuuspoliittinen vaikutus.

Liian tiivis rakentaminen

luonnon ja sen hyvinvointia lisäävän vaikutuksen kustannuksella ei ole kokonaisedun mukaista. Jokaiselle tulisi taa-ta pääsy lähiluontoon ilman, että on hankittava auto sitä varten.

Voimakas keskittäminen ja arvokkaiden luontokohteiden hävittäminen eivät edusta omia tavoitteitani. Pakonomainen keskittäminen vaarantaa luonnonvarojemme käytön, huoltovarmuuden, yhdenvertaiset palvelut eikä ole kestävä kehityksen mukaista. Kuntapäättäjinä olemme vastuussa kokonaisuudesta ja päätöksiemme heijastevai- kutuksista.

Riitta Kuismanen
(kd)
Pirkkala